

4^ο ΔΣ Πετρούπολης
«Ιωάννης Καποδίστριας»

Η Γη χορεύει

Μύθοι και αλήθειες απ' όλο τον
κόσμο

B1

2025-2026

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΓΗΣ

Θα σας πω μια ιστορία απ' τα χρόνια τα παλιά, τότε που η Μητέρα Γη ζούσε μόνη της στο σύμπαν, με μοναδική συντροφιά της τον ουρανό. Τότε λοιπόν, η Μητέρα Γη περίμενε με ανυπομονησία τα δέντρα να μπουμπουκιάσουν στο τέλος του χειμώνα.

Έπειτα τα 'βλεπε να πρασινίζουν και ν' ανθίζουν όσο μεγάλωναν οι μέρες της άνοιξης, να γεννούν καρπούς στις αρχές του καλοκαιριού και τέλος έβλεπε τα φύλλα τους να κιτρινίζουν το φθινόπωρο, να κρύβονται οι καρποί κάτω από το βρεγμένο χώμα, για να γεννήσουν καινούρια ζωή - κι ύστερα πάλι από την αρχή.

Ευθαλία Κ. - Σταυρούλα Γ.

Τα ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ ἡ Μητέρα Γῆ κι εὐχαριστοῦσε
τον Οὐρανὸ που ἄφηνε τὸν ἥλιο νὰ φτάσει ὡς αὐτὴν, γιατί
πὼς ἀλλοίως θὰ μπορούσε νὰ βλαστήσει, νὰ ἀνθίσει καὶ νὰ
μοσχοβοηθήσει;

Πὼς ἀλλοίως θὰ μπορούσε ἡ ζωὴ νὰ συνεχιστεῖ, ἀν ὁ
Οὐρανὸς ἀποφάσιζε μιὰ μέρα νὰ τὴν κλείσει στὴν
αγκαλιά του, ὅπως τότε, πολὺ παλιὰ, που ζούσαν κι οἱ δύο
στὴ σκοτεινιά;

Γιάννης Κ. – Γρηγόρης Β.

Έτσι, πέρασαν χρόνια και χρόνια, μέχρι που μια φορά η μητέρα Γη θέλησε να γεννήσει κι αυτή ένα παιδί, να το μεγαλώσει όπως έβλεπε να κάνουν τα ζώα και τα πουλιά, να 'χει τον άνεμο και τη βροχή να της το νανουρίζουν, το φεγγάρι και τ' αστέρια να της το κοιμίζουν και στα όνειρα να το γυρνάνε.

Ήθελε να γεννήσει ένα παιδί η Μητέρα Γη, και, όταν το 'νιωσε για πρώτη φορά να σκιρτάει στην κοιλιά της, άνθισαν τα κλαδιά στα δέντρα πριν από την ώρα τους, βγήκαν τα ζώα χαρούμενα από τις φωλιές τους, πέταξαν τα πουλιά κελαηδώντας χαρμόсуνα στον καταγάλανο ουρανό.

Ιωάννα Κ. - Νεφέλη Π.

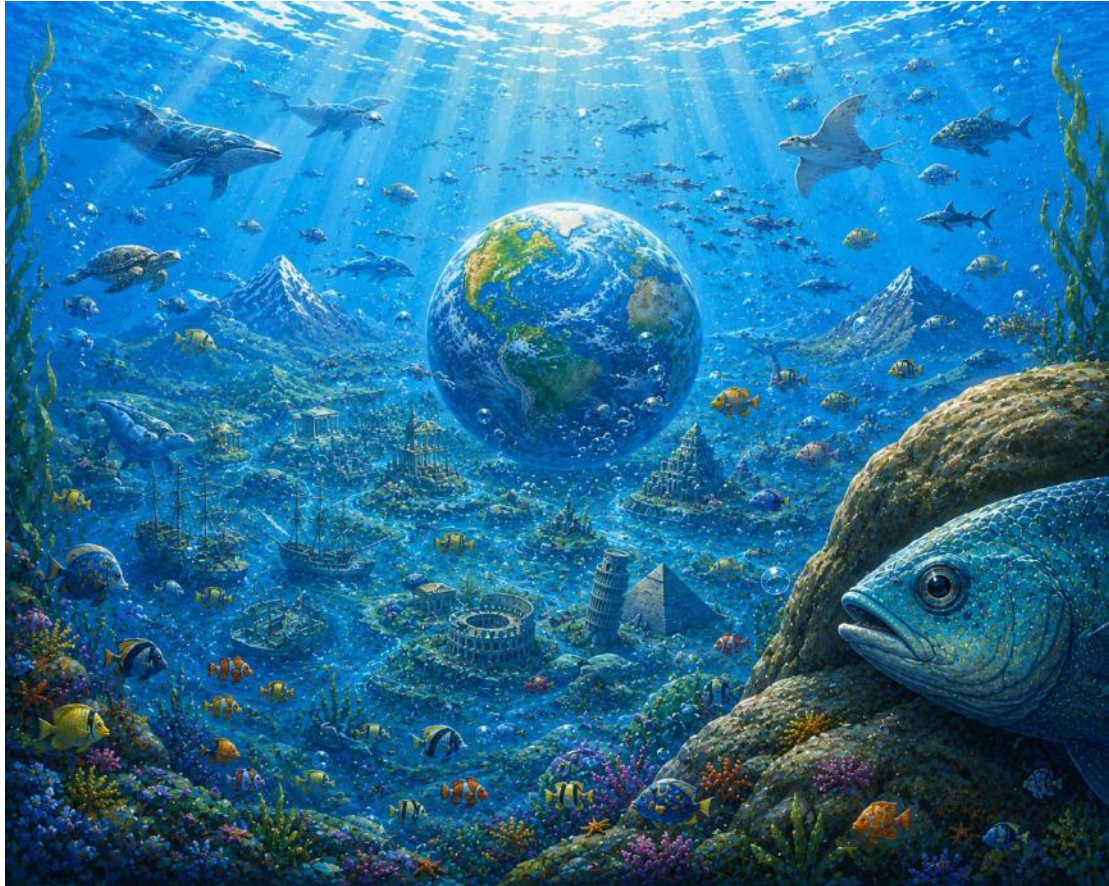
Το παιδί όμως που είχε στην κοιλιά της ήταν πολύ ζωηρό. Όσο μεγάλωνε κλοτσούσε όλο και πιο δυνατά, σαν να ήθελε να βγει στο φως πριν την ώρα του, σαν να 'θελε να δει όλα αυτά τα υπέροχα που έβλεπε η μητέρα του μια ώρα αρχύτερα.

Τότε όμως τρανταζόταν η Μητέρα Γη και μαζί μ' αυτήν τραντάζονταν κι όλα όσα ζούσαν επάνω της - τα δέντρα, τα λουλούδια, τα ζώα, τα πουλιά.

Έτσι άκουσα να λένε κάποιοι πως έγιναν οι πρώτοι σεισμοί στη Γη. Από την ανυπομονησία του παιδιού της Μητέρας Γης να βγει στο φως!

Μαριτίνα Μ.

ΤΟ ΨΑΡΙ, Η ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Τα πολύ παλιά χρόνια όλος ο κόσμος ήταν μέσα στο νερό. Εκεί ζούσαν ψάρια πολλά, άλλα μεγάλα κι άλλα μικρά, άλλα άγρια κι άλλα ημέρα και καλοσυνάτα.

Την εποχή εκείνη οι θεοί έψαχναν να βρουν ένα ψάρι πάνω στο οποίο θα ακουμπούσαν τη Γη, για να μην πλέει μέσα στο νερό, έτσι όμορφη που την είχαν κάνει.

Έψαξαν πολύ μέχρι που βρήκαν ένα τεράστιο ψάρι – πιο μεγάλο κι από τη μεγαλύτερη φάλινα για να φανταστείτε – που ήταν ήσυχο και καλοσυνάτο και είχε ψυχούλα σαν μωρού παιδιού.

- Ναι, αλλά αν βάλουμε τη Γη στη ράχη του ψαριού, θα τσουλήσει και θα ξαναπέσει στο νερό, είπε ένας θεός και οι άλλοι συμφώνησαν.

- Γιατί δεν παίρνουμε τότε μια αγελάδα, να τη βάλουμε στη γλάτη του ψαριού και ν' ακουμπήσουμε τη Γη ανάμεσα στα κέρατά της; πρότεινε ένας άλλος θεός.

Οι θεοί βρήκαν καλή την ιδέα. Μια και δυο έβαλαν την αγελάδα πάνω στο ψάρι και τη Γη ανάμεσα στα κέρατα της. Μια χαρά είναι, σκέφτηκαν.

Έλα όμως που η αγελάδα δε σταματούσε να πηγαίνει πέρα δώθε πάνω στο ψάρι και όλη η Γη έτρεμε... Της είπαν μια της είπαν δυο, αλλά αυτή δεν έπαιρνε από λόγια.

- Τι; έλεγε, θα κάθωμαι ακίνητη όταν έχω τόσο χώρο γύρω μου; Δε γίνεται! Και συνέχιζε τις βόλτες της.

Αγγελική Πρ. – Ειρήνη Κ.

Οι θεοί κατάλαβαν πως το δημιούργημά τους (η Γη δηλαδή) κινδύνευε να καταστραφεί από το πολύ το ταρακούνημα κι έτσι κάθισαν να σκεφτούν τι μπορούσαν να κάνουν για να περιορίσουν την αγελάδα.

- Θα βάλουμε μια πέτρα πάνω στο ψάρι και πάνω σε αυτή θα βάλουμε την αγελάδα, είπε ένας θεός κι όλοι συμφώνησαν.

Βρήκαν λοιπόν μία πέτρα πάνω στην οποία ίσα που χωρούσε η αγελάδα, την έβαλαν πάνω στο ψάρι και πάνω στην πέτρα βάλανε την αγελάδα.

Κωνσταντίνα Κ. – Νάσια Π.

Τι να έκανε η αγελάδα; Μπρός γκρεμός και πίσω ρέμα! Στάθηκε ακίνητη, λοιπόν, κι ακόμα έτσι στέκεται. Μόνο που μερικές φορές πιάνεται ο σβέρκος της κακομοίρας και κουνάει το λαιμό της για να ξεπιαστεί, ν' αντέξει κι άλλα χρόνια τη Γη ανάμεσα στα κέρατα της.

Τότε, λοιπόν, τρέμει η Γη ολόκληρη κι οι άνθρωποι που ζουν επάνω της λένε πως γίνεται σεισμός.

Άγγελος Τσ.

ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΠΟΥ ΣΗΚΩΝΟΥΝ ΤΗ ΓΗ

Τα παλιά τα χρόνια, όπως ίσως θα έχετε ακουστά, όλη η Γη ήταν σκεπασμένη με νερό. Μια απέραντη θάλασσα, σαν να λέμε.

Μια μέρα το μεγάλο Πνεύμα (αυτό που είχε φτιάξει τη Γη κι όλη τη θάλασσα πάνω της) βαρέθηκε να βλέπει μόνο νερό γύρω του.

Έρικα Β. – Λήδα Στ.

Αποφάσισε, λοιπόν, να δημιουργήσει πάνω στο νερό έναν όμορφο τόπο από χώμα και πάνω στο χώμα να βάλει λόφους και βουνά, δέντρα και λουλούδια, ποτάμια και λίμνες.

Χάρηκε με την ιδέα του το Μεγάλο Πνεύμα, αλλά αμέσως μετά σκέφτηκε ότι θα έπρεπε κάπου ν' ακουμπάει όλος αυτός ο τόπος. Που όμως;

Σκεφτόταν το Μεγάλο Πνεύμα κι όσο σκεφτόταν έβλεπε μέσα στη θάλασσα να περνούν οι φάλαινες, τα δελφίνια, τα χταπόδια, οι χελώνες...

Ίωνας Π. – Σταμάτης Μπ.

Χελώνες είπα;

Ναι! Αυτό ήταν! Θα μάζεψε πολλές χελώνες. Θα τις έβαζε τη μία κοντά στην άλλη και πάνω στο καύκαλό τους θα έφτιαχνε τον ονειρεμένο τόπο που τόσο επιθυμούσε!

Σταύρος Απ.

Έτσι κι έκανε το Μεγάλο Πνεύμα. Κι όταν άρχισε να δημιουργεί τον τόπο που τόσο είχε ονειρευτεί, τον έκανε γεμάτο αρώματα και χρώματα, ξέφωτα και σκοτεινιές, μυστήρια και σκιές. Ήταν η Γη μας αυτός ο τόπος!

Κυριάκος Μ. – Σταμάτης Μπ.

Οι χελώνες τώρα, όταν άκουσαν την ιδέα του Μεγάλου Πνεύματος, το θεώρησαν πολύ μεγάλη τιμή που τις επέλεξε γι' αυτή τη δουλειά. Καθώς περνούσε όμως ο καιρός άρχισαν να χάνουν την υπομονή τους.

- Τι θα γίνει αναρωτιούνταν. Θα τελειώσει ποτέ το Μεγάλο Πνεύμα τη δουλειά του, για να κολυμπήσουμε κι εμείς ελεύθερες στο νερό;

Δεν ήξεραν, βλέπετε, πως η δουλειά που είχαν αναλάβει ήταν αιώνια... Τη νόμιζαν προσωρινή, οι άμοιρες.

Δημήτρης Κ. - Κωνσταντίνος Μ.

Μέχρι που μια μέρα μια χελώνα θύμωσε κι αποφάσισε να φύγει.

- Που πας; της είπαν οι άλλες. Θα σε τιμωρήσει το Μεγάλο πνεύμα!

Η χελώνα όμως δεν καταλάβαινε απ' αυτά και μια και δυο άρχισε να σπρώχνει για ν' ανοίξει δρόμο, να τινάξει από πάνω της το χώμα που την γλάκωνε τόσον καιρό.

Κωνσταντίνος Γ. – Χάρης Φ.

Τότε ακούστηκε ένα δυνατό βουητό κι όλη η Γη από πάνω τους άρχισε να τρέμει. Τρόμαξε η τολμηρή χελώνα κι έμεινε ακίνητη στη θέση όπου βρισκόταν.

Από τότε, όποτε μια χελώνα κουραστεί κι αποφασίσει να φύγει, γίνεται μεγάλος σεισμός. Κι επειδή οι χελώνες είναι και λίγο φοβητσιάρες γρήγορα ξαναγυρίζουν και η Γη ξαναβρίσκει την ηρεμία της.

Δημήτρης Κ. – Ιωάννης Γ.